

Milijonski zakladi

zakopani v zemlji in potopljeni na dnu morja

Iskanje zakladov preteklih stoletij in najnovejše dobe — Problemi za tehnike in starinoslovce — Obetajo se nam odkritja bajnih zakladov

Vest, da je italijanska potapljalška ladja „Artiglio II“ spravila na dan zlato, ki se je potopilo z angleškim parnikom „Egipt“, je obrnila pozornost sveta na neizmerne zaklade, skrite pod zemljo v štirih delih sveta in potopljene na dnu morja.

Že več ko 6000 let se človeštvo ukvarja s kopanjem zlata. Zlato ne zarjavi, se ne razkroji in ne izhlapi — in vendar so se izgubile v teku stoletij velike količine zlata, ki so si ga znali nagrabiti razni mogotci. Na premnogih krajih zemeljske oble in na morskem dnu leže velika bogastva, skrita v jamah, grobovih in razvalinah svetišč, kamor jih je človeška roka namenoma zakopala, ali pa so se izgubila zaradi naravnih ali pa vojnih katastrof.

Prostrane azijske pokrajine od iranske planote pa tja do Kavkaza in Buhare, Samarkanda, Indije in kitajskega zapadnega Turkeстана, so bile v starem in srednjem veku prizorišče roparskih vojn, in tam je tudi treba iskati skrivališča premnogih zakladov. Zgodovinarji so dognali, da je na primer Aleksander Veliki naplenil v treh vojnah za dvajset milijard Din dragocenosti. Petnajst sto let kasneje je iste pokrajine poplaval mongolski osvajalec Džingiskan, ki tudi ni odšel praznih rok. Komaj dve sto let za divjimi Mongoli je te pokrajine obiskal Tartar Tamerlan in odnesel in nagrabil vse, kar je mogel

vzeti s seboj, ter potem zakopal na varnem kraju.

A to še ni vse! V začetku osemnajstega stoletja je perzijski razbojnik Nadir-šah opleni na svojih bojnih pohodih iste azijske pokrajine in nagrabil, kakor vedo zgodovinarji povedati, celo več, kakor poprej Aleksander, Džingiskan in Tamerlan.

Zaklade Aleksandra Velikega iščejo danes zlasti na dveh krajih. Howard Carter, ki je odkril Tutankamnov grobnico, misli, da je skrita Aleksandrova grobnica z njegovo krsto iz čistega zlata in vsemi njegovimi neizmernimi zakladi v maloazijskem mestu Soliju. Tako se je mesto imenovalo v dobi Aleksandra Velikega, pozneje so ji rekli Pompeiopolis, danes pa se turško imenuje Mezetlu. Iz starih listin in dokumentov sklepajo, da pride resno samo ta kraj v poštev kot grobnica Aleksandra Velikega, ne pa — kakor še vedno mislijo nekateri starinoslovci — tako imenovani „iskendski grob“, ki je baje pod Nebi-Danielovo mošejo v Aleksandriji. Kopanje pod mošejo so Turki prepovedali, zdaj pa še za Aleksandrov grob zanima egiptski princ Omar Tusun in po njegovem nalogu je začel kopati pod mošejo italijanski profesor Breccia. Ko bodo ta dela končana, bomo šele vedeli, kako je z Aleksandrovim grobom.

Sovjetska Rusija tudi z vnemo išče zakladov v Azerbejdžanu in Turkestanu; tudi tu gre za zaklade Aleksandra Velikega, in sicer za del plena, ki si ga je nagrabil na indijskih in perzijskih bojnih po-

Potapljači se spuščajo v morskno globino po zaklad

Kopanje zakladov

je posebno v Južni Ameriki zelo razvit sport

hodih. Rusi pravijo, da so ti zakladi zakopani blizu mesta Baku, ob Kaspiškem morju, ki slovi po svojih petrolejskih vrelih.

Obenem iščejo sovjeti tudi Tamerlanovo zapuščino. Kolikšni so ti zakladi, lahko presodimo iz zanesljivih zgodovinskih podatkov, ki pravijo, da je imel Tamerlan devetdeset slonov, obloženih z zlatom: vse to je nagrabil samo v Perziji. Skoraj ves ta zaklad je menda zakopan blizu Tamerlanovega trupla, truplo samo pa je pokopano v preprosti črni ebenovinasti krsti.

O zakladih Inkov, ki so jih baje rešili še pred Pizarovim prihodom v Ameriko, tudi še nič ne vemo. Najverjetnejše je, da so zakopani v Kordiljerah ali pa v nedostopnem tropskem pragozdu.

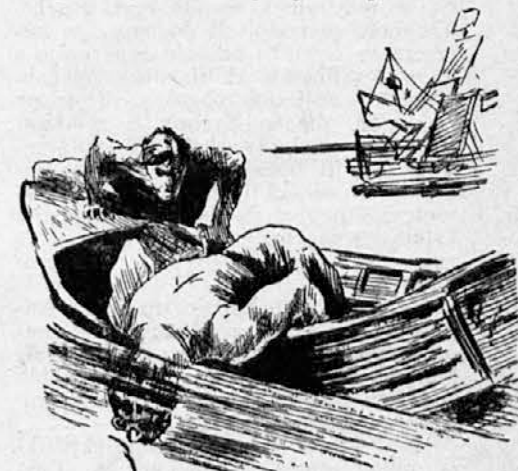
Skoraj tragikomičen je položaj tisočev in tisočev mehiških delavcev in proletarcev, ki živijo v okolici mesta Mexico. Natanko namreč vemo, da se je tam nekje potopil v takratnem slanim jezeru zaklad Azteka Montezume. Staro mesto Mexico je namreč v 16. stoletju obdajalo še jezero, in ko se je hotel Cortes po nasipu, ki je držal čez, rešiti pred indijansko premočjo, ni izgubil skoraj vseh svojih ljudi, nego tudi najdražje — Montezumov zaklad, ki je padel v jezero in ga še do danes niso dobili. Pozneje so jezero zasuli, na njem so zgradili borne hišice delavcev in kmetov in danes hodijo najsiromašnejši prebivalci Mexica po milijardnih zakladih...

Med vsemi dragotinami, ki jih je nagrabil Nadir-šah, je danes znan samo Kohinoor, najznamenitejši demant sveta. Nadirju ga je

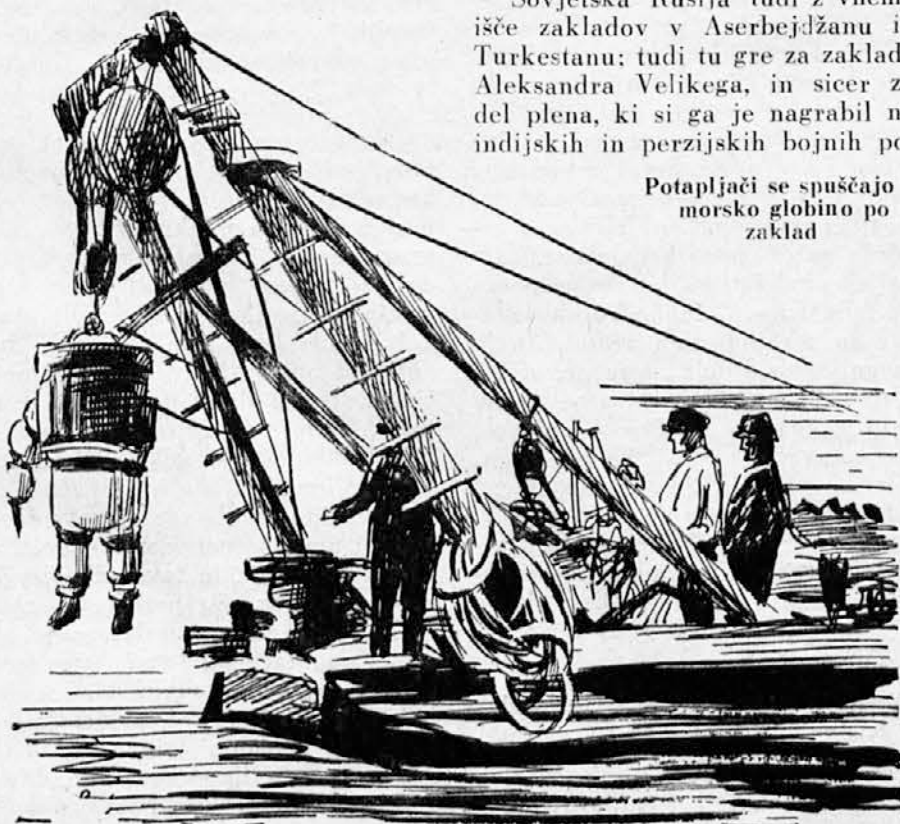
ukradel neki njegov vojak, pozneje pa je šel demant še skozi nešteto rok, preden je prišel v angleško krono, kjer je eden izmed najdragocenejših draguljev. Vsi drugi zakladi in dragulji pa še čakajo ljudi, ki jih bodo odkrili: zakladi Inkov in Aztekov, Hanibala in Džingiskana — prav tako kakor zakladi z zlatom obloženih ladij, ki počivajo ponekod več tisoč metrov globoko na morskem dnu.

Osemnajst milijonskih zakladov, kar jih samo zgodovina pozna! In v tem niso vštet manjši zakladi, ki so jih nabrali zasebniki iz vesolja do zbiranja ali pa iz skoposti in jih potem skrili pred grabežljivimi nasledniki.

Kopanje zakladov je še danes zelo priljubljen „sport“. Kolikokrat se razširi govorica, da je tam in tam skrit velik zaklad, — le človeka ni, da bi znal prebrati skrivnostna znamenja, ki kažejo pot do njega. Toda pri tem gre navadno če že ne za zavestne sleparije, pa vsaj za lahkomišelnost početje, ki je že v naprej obsojeno na

Pogled v skrivnostno globino morja, ki ljubosumno skriva svoje zaklade

neuspeh. Zato pa je tem zanimivejši za današnje toli stvarno in neromantično dobo, da je še toliko in toliko bajnih zakladov skritih na dnu morja ali pa zakopanih v skrivnostnih grobnicah. Le da jih je treba še najti...

Osemnajst še neodkritih zgodovinskih zakladov

Koliko so vredni
(v milijardah Din)

1. Plen Aleksandra Velikega iz azijskih vojn (dragulji, zlato, kipi, posodje itd.) 27
2. Aleksandrova zlata krsta in zaklad v grobnici (leta 324. pred Kristusom) 5
3. Bojni plen Hanibala (od leta 247. do 183. pred Kristusom) 5
4. Zaklad hunskega kralja Atile, ki so ga zakopali obenem z njim v grob in še zdaj ne vedo, kje je (leta 453. po Kristusu) 14
5. Plen Džingiskana, skrit na raznih krajih v Osrednji Aziji in v njegovem grobu, ki ga še niso našli (leta 1227.) 5
6. Tamerlanov zaklad, zlasti plen iz njegovih bojev v Indiji (leta 1405.) 7
7. Zaklad v grobu mehiškega kralja Calzonina (okoli leta 1500.) 15
8. Zaklad Montezume, ki ga je Cortes na begu iz mesta Mexica izgubil (30. junija 1520) 6
9. 340 sodov zlata, ki so jih Perujci spravili na varno pred Pizarom 14
10. Zaklad v Tumbesu v Peruju (smaragdi, zlato in srebro, leta 1532.) 8
11. Zlati kipi, smaragdi in biserje, ki so jih svečeniki Inkov rešili pred Pizarom in zakopali nekje v Kordiljerah leta 1532. 5
12. Španski zaklad zlata in biserja, ki se je potopil v tobermorskem zalivu na Škotskem leta 1588. 0-1
13. Zakladi pomorskega roparja Kiča Morgana, ki si jih je nagrabil v Panami in jih odpešal na 167 mulah ter jih zakopal, pa jih še do danes niso mogli najti (leta 1671.) 0-3
14. Dragocenosti, ki so jih zakopali v Panami, da jih rešijo pred Kidom Morganom (l. 1671) 0-7
15. Zakladi indijskih mogulov, ki jih je ugrabil in zakopal Nadiršah (leta 1747; iz te zbirke je tudi britanski kronski demant Kohinoor) 14
16. Napoleonov zlati tovor na ladji „Orient“ (leta 1799.) 0-2
17. Zlatniki in zlato v palicah na britanski bojni ladji „La Lutine“, ki se je potopila leta 1799. 0-5
18. Trije trezorji zlata v palicah, zlatnikov in draguljev, ki so se 7. maja 1915 potopili na parniku „Lusitania“ 0-4

Skupna vrednost teh zakladov znaša torej več ko 100 milijard dinarjev.

Skrahirani
milijonarji

Hugo Stinnes,

kralj
inflacije

Hugo Stinnes je bil prvi, ki je ustanovil „državo v državi“, in tudi prvi, čigar koncern se je (res da šele po njegovi smrti) sesul. Brez dvoma je bil ena izmed najzanimivejših postav prve povojne dobe.

Rodil se je 12. februarja 1870 v Mühlheimu v Porurju in je stopil leta 1890 kot dvajsetletnik v staroslavno podjetje Matija Stinnesa, ki

nova družba se je kmalu razvila v eno izmed največjih zapadnonemških dobavljalnic premoga.

Hugo Stinnes je bil neumoren delavec, silno podjeten in pogumen industrijec in si je pridobil veliko trajnih zaslug za nemško gospodarstvo. Njegova največja zasluga pa je, da je — hoteč ostati neodvisen

Hugo Stinnes (na desni)

še danes obstoji. Podjetje je bilo solidno in mladi Stinnes se je imel v njem priliko mnogo naučiti. Toda kmalu je spoznal, da se tam ne bo mogel razširiti in postati velik med velikimi v Porurju.

Ker je bil imeniten računar in zelo slavohlepen, hkrati pa imel tudi fin nos za konjunkturo, je že leta 1895 izstopil iz podjetja in ustanovil lastno pod imenom „Hugo Stinnes d. z o. z.“ v Mühlheimu:

— zgradil lastne elektrarne in prepregel vse Porurje z gosto mrežo električne cestne železnice. Tako se danes v tistih krajih lahko vozite iz mesta v mesto ne samo z železnico, nego tudi s tramvajem.

Če bi se bil Stinnes omejil samo na svojo stroko, bi bil do smrti ostal eden izmed največjih vestfalskih gospodarstvenikov. Toda hotel je doseči še več, in je začasno res dosegel. Stinnes je bil prvi, ki je uvedel v svojem podjetju tako imenovani navpični gospodarski sistem. To se pravi, hotel je podjetje tako izgraditi, da bi imel pod seboj ves proces od pridobivanja surovin pa do gotovih izdelkov. Zato je jel prodirati tudi v druge panoge industrije. Začel je kupovati ladje in jih tudi sam gradil, da je mogel svoje izdelke sam prevažati, kupoval papirnice, tovarne za celulozo, gozdove in časopise, hotele in restavracije, tovarne za stroje, filmska podjetja in naposled združil v svojih rokah največji nemški koncern težke industrije s celo vrsto električnih in rudarskih industrij — zato je razumljivo, da je bila ta zgradba vse prej ko organizacijska in naravna.

Prvi, ki je vedel, kaj je inflacija

Njegova napaka je bila, da je preveč kupoval. Toda kako je mogel ta človek toliko kupovati? Res

da je bil Stinnes že pred vojno milijonar, toda to ne pomeni dosti. Zakaj v gotovini je utegnil imeti kvečjemu pol milijona mark, drugih deset do petnajst milijonov pa je tičalo v podjetjih in jih ni mogel mobilizirati za nakup drugih industrij. Stinnes je torej potreboval denarja, dosti denarja, dobil pa ga je le v bankah. In banke so mu ga dale: izprva majhne zneske, potem pa vse večje in večje. In zakaj? Ker je Stinnes spekuliral na „baisse“ (izg. bês), to se pravi, na to, da bodo vrednostni papirji padli, in sicer tako spekuliral v času, ko še nihče ni mislil, da bo marka padla; in pa, ker se je pokazalo, da je njegova spekulacija prava. Že zgodaj je spoznal — in le to je bilo pri njem genialno — da mora nemška valuta izgubiti del svoje vrednosti, in tako je v duhu že videl inflacijo, ko nobeden izmed nas še vedel ni, kaj ta beseda pomeni.

Hugo Stinnes je zgradil svoj koncern med vojno in v prvih povojnih letih. Dosegel je od bank, da so mu za visoke obresti dajale denar, kupil s tem denarjem cele industrije in pozneje poravnal dolgeve z razvrednotenim denarjem, koj nato pa spet prosil za nova posojila. Stinnes je tisti, ki je največ zaslužil pri katastrofi nemške marke, in leta 1923 je stal na višku svoje slave. Ko je 10. aprila 1924 v Berlinu umrl, se je njegov koncern že nevarno majal in se je kmalu nato s katastrofalnimi izgubami zrušil. Pokazalo se je namreč, da cvete po njegovem načinu zgrajen industrijski koncern le tedaj, če tovarniške naprave, hiše in stroji od dneva do dneva rastejo v ceni, da se dobe nanje čedalje večja posojila — da se pa tak koncern ne more tako obrestovati, kakor si je to predstavljal Stinnes.

Tako je bilo treba prodati najprej gozdove in papirnice, potem paroplovne linije in parnike, filmska podjetja, hotele itd. Ta prodaja je šla kajpada v izgubo, ker so vsi vedeli, da je Stinnes prisiljen prodajati. In kmalu ni od mogočne zgradbe ostalo drugega kakor „Hugo Stinnes d. z o. z.“ v Mühlheimu v Porurju, ki še danes pripada rodbini Stinnes in jo ceni na 40 milijonov mark.

Tako se je tudi tu izkazal stari rek, da ostane bogatašu, ki „vse“ izgubi, še zmerom več, kakor utegne siromak vse življenje zaslužiti.

Stinnes kot človek

Hugo Stinnes ni imel kakor toliko ljudi te vrste, osebno tako rekoč nikakih zahtev. Nosil je skoraj leto in dan isto obleko: črn suknjič, progaste hlače, kratko samovozničo in temen telovnik. Jedel je strašno hitro, ker si ni nikoli utrgal dovolj časa, spal je malo in delal od ranega jutra do pozne noči. Na uro je dobil povprečno dva tucata brzojavk, neprestano je diktiral, konferiral, delal obiske in jih sprejemal.

Nemirno je bilo vse njegovo življenje; umrl je nenadoma, po sicer uspel operaciji, in tako ni doživel poloma svojega življenjskega dela.

Pa vendar njegovo delovanje ni bilo zaman: če gledamo čisto osebno, je njegova rodbina danes na boljšem kakor pred vojno, in to že nekaj pomeni. Stinnes je znal svoje imetje vzlic vsemu ne le ohraniti, nego še celo pomnožiti.

— Lozanska reparacijska konferenca se vendarle ni razšla brez uspeha. V soboto so podpisali dogovor, po katerem se Nemčiji znižajo reparacije s 35 na 3 milijarde zlatih mark; plačala jih bo v večletnih obrokih, denar pa pojde za obnovo Evrope. S sporazumom so vse države bolj ali manj zadovoljne, le nemški hitlerjevci ga nočejo priznati, češ da je za Nemčijo sramoten. Upanje, da bo zdaj Amerika črtala ali pa vsaj znatno odpisala medzavezniške vojne dolgeve, pa vseeno ni kaj trdnega.

— Pretekli teden je umrl na Angleškem, kjer je živel 22 let v pregnanstvu, poslednji portugalski kralj Manuel, star 43 let. Portugalska vlada je sklenila njegovo truplo prepeljati na državne troške v domovino.

— V petek se je v cherbourški luki potopila francoska podmornica „Prométhée“. 63 ljudi se je v njej zadušilo, ker jih niso mogli rešiti.

— Po najnovejših računih živi na svetu 2.012 milijonov ljudi.

— V torek zjutraj se je ubil z letalom v Zlinu na Češkoslovaškem, ko je hotel leteti v Švico, kralj čevljev Tomaž Bat'a. Bil je eden izmed tistih redkih, ki so vzrasli iz nič in znali pridobiti tedi hraniti.

— Pri reševanju potnikov na gorečem francoskem parniku „Georges Philippart“ v Rdečem morju se je posebno odlikoval mlad mož, Olevski po imenu, ki je rešil največ ljudi. Vsi so mislili, da ga bo francoska vlada odlikovala, a glej: v Marseillu so dognali, da se je Olevski brez listka vtihotapil na ladjo, in namestu da dobi nagrado, je moral pred sodnike. Obsodili so ga na 8 dni pogojnega zapora, na plačilo voznega listka in povračilo sodnih stroškov. Ker je brez denarja in vrhu tega še tuj državljan (Poljak), bo moral tudi denarno kazen — okoli 10.000 frankov — odsedeti. Razen če se ga ne usmili kateri izmed tistih, ki jih je rešil, in ne plača zanj. To pa ni posebno verjetno, zakaj hvalečnost je čednost, ki je ta svet ne pozna. Do zdaj vsaj ni bilo še nobenega rešenca blizu.

Zdravnik pravi:

Najboljši počitniški oddih

je izprememba življenjskega ritma

Počitnice in dopust lahko človek kajpada tudi doma s pridom izrabi — le dosti težje je v stari okolici preurediti življenjske navade in življenjski ritem. Zakaj v tej preureditvi je najboljši oddih! In zato je ne glede na vse druge prednosti „izprememba zraka“, to je izpremenitev okolice, glavni činitelj, ki človeka osveži in poživlji.

Človekovo telo in njegov duh nista stroj in ju prevelika enoličnost dnevnega dela ubija. Če ju temeljito spravimo iz ravnotežja, bosta zato pozneje svojo službo tem bolje opravljala.

Izprememba okolice ima navadno tudi za posledico drugačno razdelitev dnevnega dela. Če ob drugem dnevnem času kosimo in večerjamo, je to samo dobro za naš tek. Kdor je drugače prisiljen zgodaj vstajati, bo z zadovoljstvom dolgo polegel — ali pa še prej vstajal kakor prej in se za vselet-

z nekaj minutami takih dihalnih vaj — tudi med delom — neverjetno osveži.

Za debele

je zelo zdravo, če se pred zajtrkom malo natečejo. Ni treba, da bi bil ravno tek na dolgo progo, tudi ne gre pri tem za rekorde. V začetku je že dovolj, če hodiš malo hitreje kakor na izprehodu, zato pa tem energičneje. S tem dosežeš živahnejšo cirkulacijo krvi in to rodi vedro razpoloženje. Ljudje, ki nagibajo k obilnosti, naj se varujejo preveč radikalnega postenja. Poznamo primere, ko so debeluh od gladi umrli. Tudi ni priporočljivo neprestano skakati čez vrv ali podobno. Ker organizem tega ni vajen, se utegnejo pojaviti slabe posledice, zlasti na nogah. Take vrste sporta je najbolje, če predpiše zdravnik za vsakega človeka posebej, ker jih ne gre posplošiti.

Posebno priporočljiv sport je za debele ljudi plavanje, ker zdela vse telo. Pri tenisu je treba biti oprezen; igrajo naj ga samo taki debeluh, ki imajo popolnoma zdravo srce.

Suhci

naj si poskusijo povečati tek in veselje do jedi z ne prevelikim gibanjem. Tudi pri njih je vsak pretiran sport škodljiv: ne gre da bi predolgo ostali v vodi in preveč plavali. Tudi zanje so zelo priporočljive dihalne vaje, a najvažnejše je, da sprostite telo in duha vsakršne napetosti. Statistika pravi, da je med 100 ljudmi le 9 takih, ki znajo res popolnoma sprostiti telo. Saj je prijetno ležati na pesku ali na travniku in se predati s slednjim udom absolutnemu miru, ko se odpočivajo mišice in duh.

Telovadba pospešuje lepoto

To bo v prvi vrsti ženske zanimalo. Saj je že dolgo znano, da tako imenovane lepote hibe nikakor ni treba, da bi bile neodpravljive. Navadno nastanejo zaradi napačne drža telesa. Tako na primer se da zalit tilnik popolnoma „ozdraviti“ s kroženjem rok, s suvanjem komolcev navzdol in z gimnastiko glave. Debele noge nastanejo dostikrat zaradi napačnega načina hoje in stoje. Če jih imate, vam priporočamo, da ležete na hrbet in suvate z nogami v zrak.

Slaba drža ni vedno znak pomanjkanja energije; dostikrat je samo dokaz, da se človek ne zaveda, kdaj pravilno pokonci stoji. Kdor bo nekaj dni v kopalnem kostumu iskal svojo „navpično os“ pred zrcalom, si bo kmalu pridobil nezmotljiv občutek zanjo in se nikoli več ne bo krivo držal.

Spet za vse

je tale zapoved: Ne idite nikdar spat, ne da bi poprej izvršili nekaj dihalnih vaj pri odprtem oknu. Dr. K. H.

Prva pomoč pri solnčarici

Solnčarica nastane zaradi treh činiteljev: toplote, soparice in telesnega gibanja. Najrajši se pojavi v dneh, ko vlada visoka temperatura in je zrak miren, brez osvežujočega vetriča, posebno v soparici pred nevihto. Če človek v takem vremenu trdo dela — re-

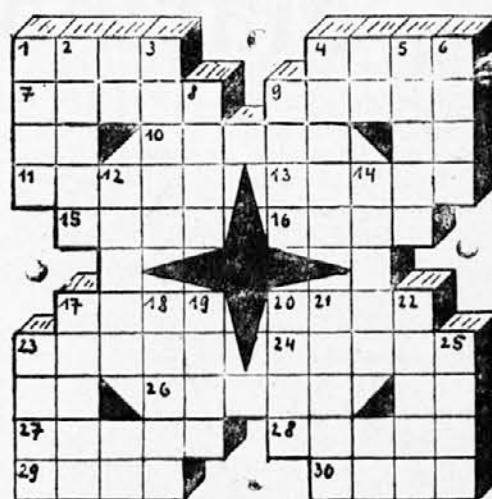
cimo na polju ali pa pri sportu — se v tešesu nakupi toplota, ki ne more na dan. Zakaj v vlažni soparici temperaturi ne more niti znoj odvesti zadosti toplote iz telesa. Tako doseže dostikrat tako visoko temperaturo, da bi že zaradi tega nastopila smrt. K temu pride še nevarno pomanjkanje telesne vlažnosti, in tako odgovore s krvjo slabo oskrbljeni možgani, kadar krvni pritisk pade, s kapjo, to je, možgani nehaajo delovati. Zaradi vročine nastala kap se že prej najavi z občutkom omotice, s slabostjo, razbijanjem srca, tesnobo in motnjami vida.

Dobro je, da se varujemo že prej, ko še ni tako daleč. Prvo je pametna hrana: nikdar alkohola ne mastnih jedi, najbolje je sadje in sočivje in lahna, smotrna obleka. Če je solnčarica že nastopila, je treba telesu odvesti kolikor mogoče dosti toplote in privajati vlage. Torej: bivanje na hladnem, v senci in mokri obkladki na glavo, vrat in prsi, ki jih je treba pogosto premenjati. Dosti sveže bistro vode! Če se je človek onesvestil, mu je treba pomagati z umetnim dihanjem.

Do druge vrste solnčarice pride, če vročina ne udari na možgane preko krvi, nego učinkujejo solnčni žarki neposredno na lobanjo. Preprečimo jo najbolje tako, če zavarujemo glavo in tilnik pred prehudimi solničnimi žarki s širokokrajnim klobukom ali pa ruto.

Dr. K. H.

Križanka

Vodoravno: 1. sporina panoga, 4. poročilo, 7. krilo, 9. alkoholna pijača, 10. moško ime, 11. bolezen (lat.), 13. židovski svečenik, 15. žensko ime, 16. pokrajina v Jugoslaviji, 17. kadilska priprava, 20. staroveški upodabljač, 23. delo, 24. vrsta vojaka, 26. vrsta solate, 27. cvetlica, 28. turška ustanova, 29. „tako bodi“, 30. perutnina.

Navpično: 1. veznik, 2. turški diktator, 3. nebesno telo, 4. nekdanji novic, 5. turško ime, 6. del vojske, 8. reka v Jugoslaviji, 9. severno moško ime, 12. moško ime, 14. evropski diplomat, 17. veznik, 18. del postaje, 19. turški bog, 20. slovenski zgodovinar, 21. rokodelce, 22. slovenski šolnik, 23. del noge, 25. del zemljepisnih imen.

Rešitev križanke iz 28. številke

Vodoravno, po vrsti: priroda, o, arena, o, beda, Amos, evo, alt, li, te, lea, Jan, Sava, Kurd, k, Alžir, e, kristal.

Prvo počitniško veselje: budilko v omaro!

no sedenje v pisarni odškodoval z dolgimi izleti.

V počitnicah mora človek gledati na to, da počne baš nasprotno od tega, kar dela vse leto v službi: ljudje, ki imajo v svojem poklicu dosti gibanja in telesnih naporov, se bodo najbolje odpočili, če bodo imeli miru. Kdor pa dela v pisarni, se bo poleti moral dosti gibati. Kdor je v službi samo enostransko uprežen, mora gledati, da si v počitnicah pretegne tudi ostale dele telesa.

Oddih pa je popoln šele tedaj, če se človek popolnoma sprostí miselnega območja vsakršnega dela. Popolnoma nezmislno je z zdravstvenega stališča vzeti s seboj na počitnice kakšno delo. Zakaj s tem delom se človek veže na svoj običajni življenjski ritem in se ne more docela preurediti. Dr. -r.

Počitniški sport

Telovadba za debele in mršave, za stare in mlade

Človek mora postati v počitnicah spet otrok. In kakor otrok naj si razgali telo. Saj je zadosti slabo, da naj borni štirje tedni v letu ali pa še manj odtehtajo in popravijo vse to, kar je enajst mesecev napornega dela napravilo škode.

Tole velja za vse:

Dan naj se začne z dihalnimi vajami v nočni srajci pri odprtem oknu: globoko dihanje, hkrati pa iztezanje rok naprej, vstran, kolikor mogoče nazaj in potem spet dol. Ljudje se še vedno premalo zavedajo, da se človek

To so vaše nagrade!

Kakor smo obljubili v 27. številki, prinašamo danes popoln popis naših nagrad za naš drugi veliki nagradni natečaj. Ko jih pregledate in ocenite, najprej pogledajte, ali imate pravico, da postanete njih srečni lastniki.

Prva nagrada, ki jo to pot razpisuje „Družinski Tednik Roman“, je 4.000 dinarjev v gotovini. Želimo jo tistemu, ki je je najbolj potreben.

Druga nagrada je prvovrstno moško ali žensko kolo proizvod tovarne Steyer. Kolo je solidno in trpežno in bo v veliko veselje srečnega nagrajenca. Vrednost 1750.— Din.

Tretja nagrada je kompletna garnitura kuhinjske posode. Izdelana je iz odličnega materiala in dobro emajlirana ter bo okras vsake kuhinje in veselje srečne dobitnice. Vrednost 800 dinarjev.

4. in 5. nagrada po 1 komplet en delni servis iz finega porcelana za 6 oseb. To je darilo, ki ga vsako gospodinjstvo potrebuje in ki bo srečno nagrajenko vsak dan spominilo na „Družinski Tednik Roman“. Vrednost 380 dinarjev, skupna vrednost 760 Din.

6. nagrada je par moških ali ženskih čevljev, ročno delo in darilo trdke „Tempo“, Ljubljana, Gledališka ulica. Vrednost 320.— Din.

7. nagrada je kompletna porcelanska garnitura za dišave, lep okras Vašega gospodinjstva in Vaše kuhinje. Lepa je in praktična ter Vam bo v veliko veselje. Vrednost 300.— Din.

Kuhinjsko čudo (samovar), lepo darilo jugosl. tovarne Dr. Oetker v Mariboru; za doma, za potovanje in izlete, kuha in peče hitro in poceni. Vrednost 220.— Din.

Naslednje tri nagrade so lepo vezane serije 3 kompletnih letnikov „Družinskega Tednika Romana“ (l. 1929,

1930 in 1931). Vrednost vsake serije 215.— Din. Skupna vrednost 645.— Din.

Dve naslednji nagradi so devetdelni kavni servisi iz prvovrstnega materiala v lični izdelavi. Vsak je vreden 160.— Din.

Prihodnje 4 nagrade so devetdelni čajni servisi iz enako dobrega materiala in izdelave kakor kavni. Vsak je vreden 160.— Din.

Nadaljnjih 20 nagrad je po 5 m blaga za damske obleke (umetna svila). Vrednost blaga Din 150.—. Skupna vrednost 3.000.— Din.

Zabavna in poučna darila so lepo vezani letniki „Družinskega Tednika Romana“ l. 1930. Vrednost vezanega letnika 90.— Din. Deset takih nagrad v skupni vrednosti 900.— Din.

Deset naših naročnikov bo eno leto brezplačno sprejemalo naš list. S tem podarimo deset lepih daril v vrednosti 800.— Din.

160 nagrad po 10 umetniških razglednic znanih in priljubljenih filmskih igralcev v vrednosti 15.— Din. Skupna vrednost 2.400.— Din.

Šest sto osemdeset leposlovnih zabavnih knjig podarimo v vrednosti po 12.— Din. Skupna vrednost 8.160 Din.

*

Da pridete v poštev pri žrebanju za te nagrade, ki se bo vršilo 25. t. m., morate do 20. t. m. do 6. ure zvečer poslati pravilno rešeno zloženko (ako še niste) in dotlej poravnati naročnino do konca septembra t. l. Glejte, da ta dva malenkostna pogoja izpolnite, po možnosti takoj v začetku meseca, da ne bi zaradi pozabljenja odšli praznih rok.

Če nimate zloženke, pišite ponjo na upravo. Če nimate položnice, jo zahtevajte!

Marina sreča

Zgodba iz življenja. — Zapisal B. R.

Pred tremi leti je prišla Mara v Ljubljano. Bila je iz skromne uradniške rodbine iz podeželskega mesta, kjer se je marsikatero možko oko rado ustavilo na njeni vitki postavi in prikupnem zalem obrazu. V svojem rodnem kraju je bila na glasu najlepše devojke — kaj jo je torej gnalo od doma v tuje, neznano mesto?

Očetov zaslužek je bil komaj tolikšen, da je za silo prehranil svojo mnogoštevilno rodbino, sebe in ženo in troje nedorašlih otrok. Mara s svojimi osemnajstimi leti je bila najstarejša, zato je nanjo najprej prišla vrsta, da zapusti toplo domače gnezdo in si sama začne služiti svoj vsakdanji kruh.

V Ljubljani je dobila službo pri nekem velikem podjetju. Zнала se je hitro vživeti v izpremenjene razmere in je vestno in marljivo opravljala delo, ki so ji ga dodelili. V družbo ni marala zahajati: plača je bila preveč skromna, da bi si mogla privoščiti luksuz gledališča, kina in večernega poseda nja po kavarnah. Tudi s svojimi tovariši iz službe je občevala le malo: instinktivno je čutila, da vidijo v njej samo lepo žensko, ne pa tovarišice. Edina izjema med njimi se ji je zdel nekaj let od nje starejši knjigovodja Kolar. Bil je resen in kratkobeseden in je v službi poznal samo službo. Kadar so vsi drugi že šli domov, je navadno še zmerom ostal v pisarni, dokler ni svojega dela končal.

Nekega dne pa je tudi Kolar pospravil svojo mizo, ko so se drugi odpravljali domov. Mara je bila že oblečena in se je ravno hotela posloviti, ko jo je ustavil njegov resni, a vendar prijazni glas.

„Kam pa tako naglo, gospodična Mara? Dovolite, da greva enkrat skupaj!“

Mladi mož je bil Mari simpatičen in je dostikrat mislila nanj. Ali je bila to ljubezen? Ne, nikakor ne; tako hitro se ljubezen ne rodi, bi Mara odgovorila sami sebi, če bi vstalo pred njo tako vprašanje. Pa ni vstalo, in zato je lahko mirne vesti sprejela Kolarjevo povabilo.

Nu, v ostalem se o takih stvareh tudi nista pogovarjala. Mari je bilo kar ljubo, da je spoznala tudi v Kolarju zasebniku resnega in poštenega moža, ki gre naravnost svojo pot in ve, kaj hoče.

„Zakaj tako delate, gospod Kolar?“ ga je vprašala, ko je pogovor za trenutek zastal. „Saj imate lepo službo in dovolj zaslužite, da se vam ne bi bilo treba toliko mučiti.“

„Ne; človek nikoli ne sme biti zadovoljen s tem, kar je dosegel. Na zunaj — da; sam pri sebi — ne. Moj sedanji zaslužek mi ne zadošča, da bi si ustvaril lastno ognjišče in si poiskal ženo, ki bi mene marala in jaz njo. Nekaj takega kakor ste vi,“ se je zasmel. Toda ko je videl, kako jo je oblila rdečica, se je naglo popravil, hoteč zabrisati vtis svojih besed:

„Da, nekaj takega — samo več denarja bi morala imeti!“

Mara se je osvestila. In nenadoma jo je obšel silen srd do njega. Ali mora biti res denar ovira njeni sreči? Kaj je res denar vse? Zdaj šele je začutila, da ljubi tega mladega in energičnega moža, ki si je z neumornim delom in potrpežljivostjo utiral pot v življenje. Mož, ki je o njem vedela, da bo dober s svojo ženo in jo nosil na rokah. In zato jo je tako zbolelo, da je tudi njemu v prvi vrsti za denar. Ona ga ni imela in mu ga ni mogla dati. — — —

*

Prve dni julija jo je Kolar spet spremil do doma, ob razstanku pa ji je rekel:

„Jutri je nedelja. Ali ne bi hoteli napraviti z menoj kratek izprehod pod Rožnik? Gotovo ne mislite iti iz Ljubljane, pa bi se, vidite, lahko malo pozabavala in pogovorila.“

Mara res ni imela nikakih načrtov za drugi dan in njegovo vabilo jo je prijetno presenetilo.

„Zakaj ne, gospod Kolar! Nedejlje so v Ljubljani strašno dolgočasne...“

„Torej velja? Jutri popoldne točno ob šestih pred pošto.“

„Velja.“

*

Lep je bil tisti nedeljski večer, ki sta ga prebila v senci podrožniških dreves. Kolar je bil zelo ljubezniv z njo — prav tak, kakršnega si je na tihem tako želela. In kako topel je bil nocoj njegov glas!

„Skoraj bi bil pozabil!“ je zdajci rekel in se ustavil na samotni poti. „Veselo vest vam imam sporočiti: ta mesec so mi povišali plačo!“

„Čestitam!“

Nekam zamišljeno je rekla to besedo. Zakaj ji je s tako važnim obrazom to povedal?

„Vidite,“ je nadaljeval Kolar, „zdaj že toliko zaslužim, da lahko mislim na ženitev in na lastni dom!“

Mara se je zdrznila. V spomin ji je prišel prvi pogovor z njim, ko ji je tako odkrito povedal, da mora biti njegova žena bogata.

„Radovedna sem,“ je rekla po kratkem molku, „kakšno ženo ste si izbrali. Sodeč po vaših nedavnih besedah mora biti zelo denarna!“

„Mogoče!“ je odgovoril Kolar in se skrivnostno nasmehnil.

Le zakaj se je tako čudno nasmehnil? Zaradi njene radovednosti? Ali pa ga je zbudilo njeno namigavanje na denar?

*

Noč je že legla na zemljo, ko sta se vračala z Rožnika. Le tu pa tam sta srečala kateri samotni parček, drugače pa sta bila popolnoma sama.

Nenadoma je Mara začutila, da ji je Kolar položil roko na ramo in se ustavil.

„Mnogo sem vam nocoj govoril, nekaj važnega pa sem vas skoraj le pozabil vprašati. Kaj mislite, ali me bo katero dekle maralo? Današnji ženski svet je tako čuden... Kaj mislite?“

Mara je obstala kakor odrevenela. Ali mora res njo to vprašati, njo, ki ga tako ljubi!

„Ali bi me vi hoteli, Mara?“

Še nikoli je ni tako ogovoril, brez „gospodične“, in začutila je, kako jo je mrzlica sreče izpreletela po hrbtu. Potem šele se je zavedla pomena njegovega vprašanja, toda v njej je vse tako drhtelo od neznane sreče, da ni našla besedice odgovora.

Kolar pa ji tudi ni dal prilike zanj. Kar naenkrat je začutila, da so jo objele njegove roke in jo privlekle k sebi, in potem je začutila na ustnicah njegov poljub. — — —

„Toda jaz nimam denarja,“ je rekla plaho, ko se je osvestila od presenečenja prvega trenutka, in neznani strah ji je stisnil srce. „Moje edino imetje je moja služba...“

„Zastran tega si ne beli glave,“ je mehko odgovoril in jo prijel pod roko. „Kar jaz zaslužim, bo dovolj za oba. O denarju sem ti samo zato govoril, ker sem te hotel preizkusiti — čeprav sem že prvi dan, ko

sem te zagledal, sklenil, da moraš biti moja žena.“

Nežno jo je objel in poljubil njene črne oči, ki so se lesketale v solzah sreče in radosti.

HUMOR

Bahači

Neki Američan je prišel v Avstralijo. Zagledal je čredo volov in vprašal vodnika, kakšne živali so neki to.

„Voli!“

„Ni mogoče!“ se je začudil Američan. „pri nas imamo dvakrat tolikšne vole!“

Malo nato sta šla mimo črede ovac in spet mu je vodnik pojasnil, kako se živali imenujejo.

„Imel sem jih za zajce,“ se je začudil Američan.

Potlej pa sta zagledala dva kenguruja in Američan je spet vprašal, kakšne čudne živali naj to bodo.

Vodnika pa je Američanova bahačnost že ravno dovolj razkačila in je odgovoril:

„Tole so pa kobilice!“

*

Bilo mu je 90 let, ko je zasnubil 85 letno Uršo.

Vse mesto je o tem govorilo.

Vsi so zmigavali z glavami in rekli, da se mu je zmešalo.

Toda nekega dne se je zaroka razdrla.

In ljudje so obsuli starca z radovednimi vprašanji:

„Kako pa to? Ali ste se mar premislili, ali pa se je ona skesala?“

„O, ne,“ je žalostno odvrnil, „njena roditelja sta bila proti!“

*

Zadnjič se je sešlo v Splitu več mornarjev. Kajpada so vsi vedeli strašno veliko povedati o svojih potovanjih križem sveta, o pustolovščinah in prestanih nevarnostih.

„Kaj to pripovedujete, otroci,“ jih je tedaj eden izmed njih zavrnil, „vse to ni nič. Da ste bili z menoj pri Rtu dobre nade! Da ste takrat videli! Valovi so bili tako visoki, da so se oblaki podili skozi okne kabin, kadar je ladjo dvignilo na vrh valov. Ko pa smo spet zdrknili po valovih nizdol, smo padli tako globoko, da so se morski volkovi nasadili na vrhove jamborov. Da, to je bil vihar!“

Slaba vest

Dva jurista prideta v restavracijo in si naročita telečjo pečenko. Med

tem pa zaideta v vneto debato o nekem pravnem problemu in pozabita na pečenko. Eden trdi tako, drugi ravno nasprotno, dokler se prvi ne domisli in ne pokliče natakarja:

„Čujte, ali ima morda vaš gospodar kakšen kazenski zakonik?“

„Da, tako bo najbolje,“ pritrdi drugi. Čemu se bova prepirala — naj črke postave odločijo!“

Natakar pride nazaj praznih rok.

„Šef je rekel,“ pove in se globoko prikloni, „če nimata gospoda nič proti temu, da tudi brez tega vzame pečenko nazaj — — —“

V šoli

„Zadnjo uro smo govorili o pomenu nebesnih teles. Zdaj pa mi povej, Urbančič, kaj je za nas važnejše, solnce ali luna?“

„Luna, gospod učitelj!“

„Zakaj pa ravno luna?“

„Ker sveti ponoči. Podnevi je že tako svetlo!“

Reklama na deželi

Leo Slezak je imel nekoč koncert v majhnem podeželskem mestu. Program so že nekaj dni prej objavili na lepakih. Tik preden se je koncert začel, je stopil v pevčevo garderobo neki domačin.

„Oprostite, gospod,“ je ogovoril slavnega pevcu, „bral sem, da boste nocoj peli tudi pesem „Kovači“. Veste, jaz sem namreč tudi kovač, pa bi vam bil zelo hvaležen, če bi hoteli v začetku ali pa na koncu pesmi povedati, da popravljam tudi motorna kolesa.“

Sinko in papa

„Papa, na čem prav za prav temelji simpatija med sorodniki?“

„Na zmoti, sinko!“

*

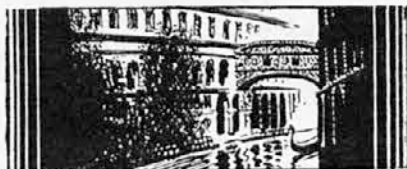
„Papa, povej no, zakaj pravijo, da so ženske slabši, moški pa močnejši spol?“

„Takoj ti pojasnim, sinko. Slabši spol je dostikrat močnejši spol zaradi slabosti močnejšega spola do slabšega spola.“

Izpričevalo

„Mina ni za nobeno rabo in je vsega zmožna.“

MOST VZDIHOV

ZGODOVINSKI ROMAN
NAPISAL MICHEL ZEVACO

35. nadaljevanje

Kaj se je do zdaj zgodilo:

Dožev sin Roland Candiano je po šestih letih ječe pobegnil iz beneških temnic, kamor ga je vrglo izdajstvo njegovih „prijateljev“ tisti večer, ko se je imel zaročiti z beneško plemkinjo Leonoro Dandolo. Njegova prva pot iz ječe je bila k očetu, sivolasemu Candianu, ki mu je dal takratni veliki inkvizitor in poznejši dož Foscarei vpričo uklenjenega Rolanda iztekniti oči. Našel ga je v neki vasi, kjer so se otroci norčevali iz slepega starca: Candiano je bil blazen!... Roland je hotel poiskati mater: izvedel je, da je umrla od žalosti. Povprašal je po Leonori: povedali so mu, da se je poročila z njegovim sovražnikom Altierijem... Nesrečnež ni vedel, da so deklico nalagali, da jo je varal s kurtizano Imperijo. Ni vedel, da so ji rekli, da je Roland pobegnil iz Benetk. Ni vedel, da se je poročila z Altierijem samo zato, da reši očeta...

Za vse prestano gorje, za zločine, ki so jih storili nad njegovim očetom in materjo in nad njim, se je sklenil strašno maščevati. Prvega je zadel kardinala Bembia, druga je bila kurtizana Imperija, ki ji je ugrabil hčer Bianco. Potem pridejo na vrsto ostali: generalni kapitan Altieri, dož Foscarei, veliki inkvizitor Dandolo...

Roland je spravi svojega slepega očeta in Bianco v samotno hišico v Mestru kraj Benetk, kjer skrbi zanj zvesta Juana — tista Juana, ki je žrtvovala celo svojo žensko čast, da je mogla kupiti zdravlila umirajoči Rolandovi materi. To skrivališče odkrije razbojnik Sandrigo, ki pozna lepo Juano še od prej, ko je stanovala pri voditelju razbojnikov Scalabrinu, sedanjem Rolandovem prijatelju in zavezniku. Sandrigo Bianco ugrabi, da bi izsilil od Imperije odkupnino. Toda ko deklico zagleda, se divje zaljubi vanjo in jo sklone zahtevati od njene matere za ženo.

Scalabrino, ki ga Sandrigo na smrt sovraži, izve od mornarja Gianetta, da mu je razbojnik odvedel Bianco, ki je njegova hči. Gianetto mu tudi pove, da zahaja Sandrigo v razvpito krčmo „Pri zlatem sidru“.

*

P. t. novi naročniki, ki jim ta kratka vsebina ne zadošča, dobe na željo brezplačno ponatis prvih 18 nadaljevanj. Nadaljnjih 16 nadaljevanj, priobčenih v št. 12–28. „Druž. Tednika“, nismo ponatisli in se dobe le v omenjenih številkah, ki jih pošljemo novim naročnikom za izjemno ceno 20 Din. Denar je treba poslati vnaprej.

„Na pomoč!“ je zarjul Sandrigo namestu odgovora. Po bliskovo je skočil pokonci in prevrnil mizo. Scalabrino je z nečloveškim krikom zavil tel bodalo, toda že je bila soba polna mož, ki so se vrgli nanj.

Orjak se je umeknil nazaj, hoteč si zavarovati hrbet.

Nenadoma pa mu je zmanjkalo tal pod nogami.

Njegove lehti so zakrilile po zraku. Z rokami se je prijel za rob odprtine. Sandrigo je pograbil stol, na katerem je sedel, in ga z vso silo treščil orjaku na glavo. Scalabrinove roke so popustile. Padel je. Bartolo je takoj nato poveznil pokrov na loputnico.

Scalabrino je omamljen od udarca, ki ga je dobil po glavi, padel v temo.

Med padcem se je z glavo zadel ob kamenite stopnice, ki so držale v klet.

Obležal je brez zavesti.

Zdajci pa ga je zbudil občutek nečesa mrzlega.

Z vso jasnostjo ga je prešinila misel na strašno nevarnost, v kateri je bil. Omahač se je vzpel na noge.

In v spomin so mu prišle Gianettove besede tam na solnčni cesti. S tolikšno jasnostjo so mu stopile pred oči, da se mu je za trenutek zazdelo, da vidi pred seboj tisto cesto, vso belo, z rahlimi oblaki prahu, in obokraj nje stare stoletne ciprese na zeleni ravnici v rodovitni dolini... Bilo mu je, kakor da čuje Gianettov glas, porogljiv, pa vendar drgečoč, ko mu popisuje zadnjo sobo, loputnico in skrivnostno klet, in naposled njegov toli pomembni vzklík:

„Vidiš, da v tej kleti nihče ne umre od žeje...“

Vse to mu je šinilo skozi glavo ko blisk.

Okoli njega je vladala črna tema

Nekje nad seboj je čul zamolklo bobnenje, vmes pa ostro piskanje.

Isti mah je začutil ob bedrih nekaj mrzlega.

In iz grla se mu je utrgal obupen krik:

„Kanal!... Železna plošča!... Voda!...“

Voda!.. Čutil jo je! Vstajala je ob njem, počasi sicer, a nevzdržno! Bobnenje je prihajalo od kanala, od koder je voda drla v klet. Piskanje je prihajalo od zraka, ki je uhajal na prosto.

Scalabrino je odrevenel od groze. Kakor prikovan na mestu je poslušal pljuskanje vode, ki je preplavljala klet.

Zdaj mu je segala že do kolen. Pred njim sta vstali podobi Juane in Bianche in prsi mu je raztrgalo ihtenje.

„Umreti... zdaj, ko me je čakala sreča!“ je zamrmral z neizrekljivo otožnostjo.

Potem je stopila predenj Rolandova slika, in iz ust se mu je utrgal krik:

„O, gospodar moj, kje si...“

Ob zamolklem zvoku lastnega glasu je vztrepetal.

Spomnil se je Sandriga... Sandriga, ki mu je brutalno priznal, da ljubi Bianco.

In Bianca je bila v razbojnikovih rokah!

Ko je na to pomislil, ga je zgrabil neukrotljiv bes. Tipaje je poiskal stopnice, odtrgaje vodo od sebe, in se vzpel po njih. Zadel se je z glavo ob loputnico. Uprl se je vanjo s svojimi mogočnimi pleči, toda železje se ni niti premaknilo. Dolgo je zaman napenjal svoje orjaške moči. In ko je moral priznati svojo onemoglost, je sedel na stopnico, podprl glavo z rokami in se razjokal.

Voda pa je nevzdržno naraščala.

Od časa do časa, v rednih presledkih je Scalabrino začul rahel pljusk: to je pomenilo, da je voda zajela novo stopnico.

Te strašne muke so trajale polni dve uri.

Tedaj je Scalabrino začutil, da mu je voda dosegla noge. In občel ga je isti občutek mraza kakor poprej ob znožju stopnic.

Takrat se je šele popolnoma zavedel vseh grozot počasnega umiranja v brezkončnem čakanju, kdaj mu bo voda prilezla do prsi in potem do ust.

Ne, boljše je, da se vse konča na mah.

Poslednjič so njegove misli objele Biancino in Rolandovo podobo, nato pa se je spustil v črno vodo.

Scalabrino je bil izvrsten plavalec.

Komaj je začutil vodo nad seboj, ko je vstal v njem življenjski instinkt in pregnal vso grozo in obup. Pognal se je kvišku in začel plavati ob zidovih kleti in blazen up mu je vstal v duši.

Kakšen up?... Nič določnega. Up je nekaj nejasnega, neprijemljivega. Poslednji plamen, ki ugaša v človeku. Telesne sile ginejo v smrtnem boju, pogum upada, up pa ostane.

Scalabrino je upal, sam ne vedoč kaj.

Plaval je široko zajemaje zrak, ne misleč na nič na svetu kakor na to, da mora ostati na površju: plaval je ob zidovih in iskal na njih vzboklin, da bi se zgrabil zanje in se malo odpočil.

Prsti so se mu krčevito razprli. In vendar je instinktivno silil proč od najvišjih stopnic, kjer bi se lahko odpočil za nekaj trenutkov. Ni se maral odpočiti. Zakaj počitek je pomenil smrt.

Zdajci pa, ko je plaval ob zidu, so njegove roke zadele ob debele prečke nekakšne rešetke, ki je zapirala odprtino pod vodo.

In skozi to odprtino je vdiral voda!

Ko je bilo konec kratkega boja, ki se je končal s padcem Scalabrina skozi loputnico, je Sandrigo odslovil svoje ljudi in ostal sam z Bartolom.

Hiša je bila zdaj zapuščena. Razbojnika sta skrbno zabila vrata v tleh.

„Vidiš, to je mnogo boljše od beneških ječ,“ se je zagrohotal Bartolo. „Od tod ni rešitve!“

„Čudno tiho je vse!“ je zamrmral Sandrigo.

Pokleknil je na kolena in pritisknil uho na tla.

Čez trenutek popolne tišine je spet zamrmral:

„Nič ne slišim.“

„Še minuto počakaj,“ je rekel Bartolo. „potem boš že slišal!“

Lastnik krčme „Pri zlatem sidru“ je naglo odšel. Sandrigo je ostal sam. Z vso težo je legel na loputnico, kakor da si hoče dopovedati, da je njegov sovražnik res tu spodaj, da je ta človek, kateremu je prisegel smrtno osvetlo, res v tem strašnem grobu...

Nepopisen izraz besnega veselja je spačil razbojniku obraz.

V tisti minuti je res občutil najpopolnejšo srečo svojega življenja. Zdajci je začul od spodaj zamolklo bobnenje.

Nasmehnil se je.

Takrat se je Bartolo vrnil.

„Scalabrinu zdaj ne bo manjkalo pijače!“

Sandrigo mu je pomignil, naj molči. Nato je prisluhnul, kakor da hoče presteči poslednje nesrečnejše vzdih, kakor bi se bal da mu ne uide najmanjša okoliščina njegovega smrtnega boja.

Čez pol ure je vprašal:

„Kako dolgo bo še trajalo?“

„Navadno se klet napolni v dveh urah in pol.“

Potem nista več govorila.

Sandrigo je ležal na loputnici in prisluškoval.

Bartolo je sedel in ga gledal.

Težka tišina je ležala v tej sobi, ki jo je medlo razsvetljevala brleča svetiljka na olje.

Naposled — bilo je okrog treh zjutraj — je Sandrigo vstal.

Spodaj je vse utihnilo.

Enooki je prisluhnul. Nato je tudi on vstal. Njegov obraz je bil strašno blede.

„Končano,“ je rekel hripavo.

In Sandrigo je zamišljeno ponovil za njim:

„Da, končano!...“

XXXVII

Velika kurtizana

Sandrigo je odšel skozi stranska vrata in zavil po stopnicah v prvo nadstropje. To nadstropje je imelo več sob in vsem je bil skupen isti hodnik.

Razbojnik se je ustavil pred eno teh sob, se sklonil in pritisknil uho na ključavnico. Vse je bilo tiho.

„Spi!“ je zamrmral.

Potem se je zravnaval in dolgo omahoval, kakor da ne ve, kaj naj stori.

Toda Sandrigo je bil dober računar in je šele v drugi vrsti mislil na ljubezen.

Zakaj šel je mimo sobe in stopil v sosednjo. Tam se je vrgel oblečen na posteljo in isti mah trdno zaspal.

Ko se je zbudil, je bil že velik dan.

„Snočnji dogodki so me huje utrudili kakor pravcata bitka,“ je razmišljal. „Seveda bi bilo bolj po mojem okusu, da bi se ga odkrižal z bodalom. Ta tema, pa ta loputnica... oh! ta mračna luknja in zlovesče luklukanje vode, ko vdira, in to hropenje, ki sem ga čul!... ki ga še zdaj čujem!... Ali mi bo res do smrti razbijalo v ušesih!...“

Silovito je stresel z glavo.

Potlej je skočil s postelje in se skrbno preoblekel. Vrgel se je v najdragocenejša oblačila in si opasal meč, ki ga je bil svoje čase vzel nekemu plemiču.

Ko je bil s tem gotov, ga skoraj ni bilo moči spoznati. Človek bi ga imel za bogatega Benečana

V 24 urah

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrob in svetlolika srajce, ovratnike, za-pestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo

tovarna JOS. REICH
Ljubljana

tiste dobe. Bil je od nature eleganten mož in v tej obleki je bil lep ko mlad vitez.

Ko je odhajal, se je spet ustavil pred vrati, kjer je ponoči prisluškoval.

In spet se je zdelo, da ga bo izkušnjava premogla.

Že je segel po zapahu, da ga odrine. Toda zmajal je z glavo in se obrnil.

Pol ure nato je stal v doževi palači.

Kakor bi bil doma v njej, je krenil čez dvorane, kjer so čakali poslaniki in se izprehajali oficirji, uradniki in beneški patriciji.

Izročil je lakeju neko pismo, sedel na klop in potrpežljivo čakal.

Tako je sedel dve uri. Naposled je stopil predenj isti lakej, mu velel, naj gre z njim, in ga odvedel v kabinet, kjer smo že srečali Aretina in Bemba.

Tam je sedel dož Foscari za razkošno mizo, katere štiri lesene noge, delo spretnega rezbarja, so predstavljale beneškega leva z razprostrtimi perutmi.

Foscari je malone brezbržno pogledal po došlec.

„Gospod,“ je rekel, „izročili ste mi pismo našega velikega inkvizitorja Dandola, ki vas priporoča naši naklonjenosti.“

Foscari je pred ljudmi, ki jih ni poznal, rad vladarsko nastopal.

„Toda,“ je nadaljeval, „to pismo, ki vas tako toplo priporoča, nekaj pozablja...“

„Moje ime, Visokost?“

„Da,“ je začudeno pritrdil dož. „In reči vam moram, da vas ne bi bil sprejel, če ne bi čutil do našega velikega inkvizitorja tolikega spoštovanja.“

Foscari ni hotel priznati, da je baš izpustitev imena zbudila njegovo radovednost.

„Sam sem prosil Njegovo Visokost Dandola, naj izpusti moje ime,“ je rekel Sandrigo. „Bal sem se, da me drugače ne bi hoteli sprejeti. Dovolite tedaj, da se vam sam predstavim.“

Dož je milostno prikimal.

„Visokost,“ je nadaljeval razbojnik, „eno izmed prvih dejanj, ko ste prišli na to visoko mesto, je bilo, da ste razpisali nagrado na mojo glavo: moje ime je Sandrigo. Sodim, da me to ime razvezuje dolgega predstavljanja.“

Foscariju je od jeze rdečica zalila obraz.

Njegova prva misel je bila poklicati ljudi, da zgrabijo drznega razbojnika, in na mestu odstaviti Dandola.

Toda na zunaj ni z ničimer izdal, kaj se kuha v njem. Rekel si je, da je veliki inkvizitor moral že vedeti, zakaj ni razbojnika prijel in ga poslal k njemu.

Zato je Sandrigo pokroviteljsko pomignil in mu rekel:

„Tu ste moj gost, mojster Sandrigo. Vse drugo bom za trenutek pozabil.“

„Ne, Visokost, ravno za tisto drugo sem vas prišel prositi, da bi za zmerom pozabili in ne samo za trenutek.“

„Drzne so vaše besede, prijatelj!“

„Morda imam pravico do njih,“ je odgovoril razbojnik, ki se je dobro zavedal, da igra za glavo in da samo z drznostjo lahko zmaga. „Storil sem republiko veliko uslugo in ji lahko storim še večjo. Zakaj samo jaz vam lahko prinesem, kar vam mislim prinesiti...“

„Prinesti? Kaj?“ je vprašal dož.

„Glavo Rolanda Candiana!“ je odgovoril razbojnik.

Foscari ni trenil z očmi.

V teh letih se je navadil ohraniti negiben obraz, kakor bi bila njegova duša vzvišena nad čustvi navadnih smrtnikov.

V resnici pa je drhtel od veselja.

Zakaj misel na Rolanda ga je preganjala vse noči. Dokler je vedel, da je ta človek živ, se je Foscari čutil kakor uklenjenega in se ni upal ničesar začeti.

Sandrigo pa je povzel:

„V dokaz tega, kar sem obljubil, Visokost, naj vam povem, da sem ubil Scalabrino... Ta človek mi ni nič storil. Toda vam je bil strašen sovražnik.“

„Meni?“ je prezirljivo menil dož.

„Da, vam... ali pa republiko. Sodim, da je to isto.“

„In zakaj naj bi mi bil ta razbojnik nevaren?“

„Ker je bil desna roka Rolanda Candiana... Roland je snoval, Scalabrino pa izvrševal njegove misli. Skupaj sta bila nezmagljiva. Roland sam je že znatno manj nevaren, čeprav je še zmerom skoraj vsemogočen...“

„Vsemogočen!...“

„Da, Visokost. Vaš veliki inkvizitor vam je povedal, da stoji Roland Candiano na čelu pravcate armade razbojnikov. Lahko si mislite, česa vsega je z njimi zmožen. Kakšen je njegov glavni namen, meni nič mar. Naj vam zadošča, če vam povem, da ga jaz lahko zgrabim, ker sem edini, ki vem, kje se skriva in kako se mu pride do živega... Dajte, da dogovorim, Visokost, pozneje pa presodite! Moje prvo delo je bilo, da sem ubil Scalabrino. In to je toliko, kakor bi Rolandu izbil bodalo iz rok. Ali mi zdaj dovolite neko vprašanje?“

„Govorite!“

„Ali veste, kje je beneški škof?“

„Kardinal Bembo!“ je vzkliknil Foscari. Čeprav se je znal premagati, je vendarle vztrepetal.

„Da! Kardinal Bembo! Izginil je in nihče ne ve, kaj se je z njim zgodilo!... Vidite, jaz pa vem!“

„Vi!“

„Tudi jaz imam policijo v gorah kakor vi svojo v Benetkah, Visokost. Ostalo mi je nekaj zvestih prijateljev, ki mi poročajo o vsem, kar se zgodi.“

„Nu, tak govorite vendar! Kje je Bembo?... Tako mi Krista, če niso vaše besede samo prazno gobezdanje, vam je bogastvo zagotovljeno.“

Čevile dobite povsod, na obroke pa samo pri „Tempo“, Ljubljana, Gledališka ulica 4 (nasproti opere).

Gramofonske plošče po Din 1-

izposoja „ŠLAGER“, Aleksandrova 4
prehod palače „Viktorije“.

„Vidim, Visokost, da se začinja v razumevati. Kardinal Bembo je v oblasti Rolanda Candiana, ki ima očitno staro mrznjo do njega... ne vem, zakaj, toda to ni moja stvar.“

Foscari je pod srepim razbojnikovim pogledom prebledel.

Zakaj le predobro je poznal vzroke te mrznje!

In ker je Roland zadel Bembo, bo znal zadeti tudi Dandola, Altierija in njega, Foscarija!...

Odložil je krinko. Razbojnik je zmagal!

„Toda to ni vse,“ je nadaljeval Sandrigo, „če vem, kje je kardinal. Glavno je, da ga rešim in spravim nazaj v Benetke. To nalogo vzamem nase. Že jutri, Visokost, bo škof sedel tule, kjer zdaj jaz sedim... če le hočete. In potem... spet, če hočete, vam privedem Rolanda zvezanega na rokah in nogah.“

„Kaj zahtevate za to?“ je gluho vprašal dož.

„Tak pristanete, Visokost?“

„Pristanem!“

„Prav! Povedal sem, kaj storim, in zdaj vam povem, kaj zahtevam. Visokost, zadosti mi je dosedanjega ciganskega življenja, kjer mora biti človek neprestano na oprežu in se moje osebne sposobnosti ne morejo polno razviti... Skratka, Visokost, hotel bi po vsej živeti v Benetkah...“

„Pomilostim vas,“ je rekel dož.

Sandrigo se je nasmehnil.

„Pomilostitev že imam, Visokost,“ je rekel. „Vaš veliki inkvizitor mi je že blagovolil izkazati milost, ki mi jo ponujate. Torej mi vi sami ne bi hoteli nič dati?...“

„Kaj vruga bi še radi?“

„Spodoben čin v armadi generalnega kapitana, nekaj takega kakor poročniško mesto v polku strelcev ali arkebuzirjev.“

Videč, da dož nič ne odgovori, je razbojnik nadaljeval:

„Sleherno delovanje mi je nemogoče in ne morem jamčiti, da dobim Rolanda v roke, če ne razpolagam s primernim ugledom.“

Foscari je bil človek naglih sklepov.

Proučil je Sandrigo do obisti. Rekel si je, da bi mu ta človek lahko mnogo koristil in da bi ga tako rekoč rešil, če spravi Rolanda v njegove roke.

„Pozneje,“ si je rekel sam pri sebi, „pozneje bomo že videli. Naj mi prinese, kakor obljublja, Rolandovo glavo, potem se ga bom že znal odkrižati.“

Sandrigo je molčal in čakal.

„Veliko je,“ je dož naposled izpregovoril, „veliko je, kar zahtevate od mene...“

„Vem, Visokost. Toda Rolanda glava in Bembovo življenje sta vredni poročniškega mesta. Jutri, ko bo vaš prijatelj (ti bese-di je posebno naglasil) sedel za to mizo, bosta lahko skupaj presodila, ali sem vreden tega plačila.“

Foscari je vstal. Tudi Sandrigo se je dvignil, meneč, da je avdi-jenca pri kraju.

„Ostanite,“ je velel dož.

Sandrigo se je trepečoč priklonil.

Foscari je odprl neki predal.

Iz njega je vzel pergamen in ga lastnoročno izpolnil.

Ko ga je hotel podpisati, se je trenutek obotavljal. Potem pa je z naglo kretnjo podpisal, pritisnil na pergamen pečat in ga izročil Sandrigo. Razbojnik se je resnično gajen priklonil do tal.

„Visokost,“ je rekel, „prišel sem k vam kot navađen pogajalec, odhajam pa kot velik dolžnik z globoko udanostjo do vas.“

„Bodite pred vsem vdani interesom republike,“ je odgovoril Foscari, ki se je vrnil v svojo vlogo. „Torej jutri, ste rekli?“

„Jutri bo beneški kardinal tu in vam bo sam povedal, kako strašen sovražnik je Roland Candiano! Kar pa se Rolanda samega tiče, bo v vaših rokah čez mesec dni.“

„Prav! Zdaj pa idite, gospod poročnik...“

Sandrigo je vztrepetal od brezumnega veselja in planil ven.

„Tako mi nebes!“ je zarenčal, ko je stal na Markovem trgu, „do danes nisem vedel, kateri je moj pravi poklic! Toda znal bom popraviti, kar sem zamudil!... Bianca je zdaj moja!“

Pijan od veselja je odhitel k Imperiji.

Kurtizana ga je že poldrugi dan čakala v smrtni nestrpnosti. Kajti razbojnik je bil obljubil, da se vrne že drugi dan.

Zato ga je brez odloga sprejela.

„Ali ste premislili, gospa?“ je vprašal Sandrigo.

Za bistro glave

4.

KAJ BI VI STORILI?

Alfredu se je sanjalo, da je šel s svojo sestro Irmo in zaročenko Margo na nedeljski izlet. Vreme je bilo sijajno, prav tako tudi razpoloženje vseh izletnikov. Marga bi se bila na vsak način rada peljala po jezeru in Alfred je ustregel njeni želji in najel čoln. Ne Irma ne Marga nista znali plavati.

Zdajci se vreme preobrne. Alfred vesla, kar ima moči, a vse zaman. Čoln se prevrne. Deklici kričita na pomoč. Toda Alfred ne more obeh rešiti. Kaj naj stori?

Ali naj reši Irmo, svojo sestro — zaradi rodbine in tako dalje? Zaročenka, njegova sreča, njegovo vse, pa naj utone —?

Ne, prijatelj, tako ne gre. Stvar je treba drugače zagrabit! Kaj bi vi storili?

REŠITEV PROBLEMA ŠTEV. 3 (Skrivnosten napad)

Prvič ni verjetno, da bi imel kateri nameščenec 22. v mesecu še vso plačo (in še pri sebi!) razen tega ta plača ne more znašati 1500 Din, ker se odtegnejo razne socialne dajatve. Navedbe inkasanta so bile v toliko točne, ker sta ga res dva moža napadla in ga oropala zaupane vsote. Toda inkasant je hotel to priliko izrabiti v svojo korist in je zato izjavil, da sta ga oropala tudi njegovega denarja, meneč, da bo dobil odškodnino. Pri tem pa se mu je zareklo, ker je navedel kot svojo plačo bruto-znesek brez odtegljajev — torej znesek, ki ga niti 1. julija, ko je dobil plačo, ni dobil celega. In to ga je izdalo.

Ukrivljene noge

Posledica mehkih kosti. — Zdravnikova pomoč. — Pri starejših primerih operacija.

Z nogami na „O“ pride na svet dosti več ljudi, kakor mislimo. Devetdeset odstotkov vseh novorojencev ima take noge. To je razumljivo, če pomislimo, da leži otrok v materinem telesu sključeno in so njegove kosti še mehke.

Pozneje se to seveda izpremeni. Pri normalno razvitih otrocih se noge same zravnavajo. Nekaterim otrokom pa se ukrivijo noge šele takrat, ko začno hoditi. Temu je vzrok mehkost kosti, ki jo imenujemo rachitis ali angleško bolezen. Te mehke kosti ne morejo držati teškega telesa in se zato ukrivijo.

Če imajo dojenčki krive noge, še ne smemo misliti, da mora biti to bolezen. Šele če se čez nekaj mesecev ne začne noge same ravnati, je treba poklicati zdravnika na pomoč. Če ugotovi, da boleha otrok na angleški bolezen, ga bo kmalu ozdravil z ribjim oljem, obsevanjem z višinskim solncem in drugimi zdravilnimi pripomočki. Dostikrat bo zdravnik, ki bo otroka opazoval, pa ne bo videl nikakršnega izboljšanja, segel po povojih in jih bo moral otrok nositi vsak dan več ur. To je nedolžno zdravljenje, ki otroka nič ne boli. Bolj nerodno pa je, če privedejo starši otroka k zdravniku šele v drugem letu. Tu pomaga le še aparat za uravnavanje nog. Pri otrocih, ki so starejši od dveh let, je najboljša operacija, ki je zelo preprosta in noge popolnoma naravna. Res mora otrok nositi nekaj časa sadrov ovoj, toda če pomislimo, kako bi ga kazile noge na „O“ — posebno deklice — moramo uvideti, da to še ni tako hudo.

Ukrivljene noge niso samo lepota hiba, ampak tudi ovira pri delu. Razen tega se zaradi nenaravne hoje pokvarijo sklepi v kolenih, ki se vna mejo.

Zato je treba paziti, da zdravimo ukrivljene noge že pri otroku ortopedično ali pa operativno. Pri odraslih je operativno uravnavanje dosti težje in tudi uspeh ni tako popoln kakor pri otrocih. Zato naj starši ne zamude pravega trenutka.

Dobre jajčne jedi

DEVET DOBRIH RECEPTOV ZA PRIPRAVO JAJČNIH JEDI. — REDILNE IN POCENI JEDI, KI VAM BODO PRAV DOBRO TEKNILE

Danes prinašamo nekaj dobrih receptov za jedi iz jaje, ki so zelo redilne in razen tega — to je še bolj važno — poceni.

NADEVANA JAJCA

Razpolovi trdo kuhana jajca, vzemi iz njih rumenjak ter ga zmešaj z gorčico, sesekljanimi sardelami, drobno razrezanimi kaprami (v kisu vloženi oljčni plodovi) in nekaj kapljami mrzlega mleka. To zmes nadevaj v jajca, kjer je bil prej rumenjak, kar ti ostane, namaži otrokom na kruh. Poleti je ta jed skoraj dovolj za kosilo.

MARINIRANA JAJCA

Trdo kuhana jajca razreži na štiri dele, potem jih osoli in pripravi s hrenom, kisom in oljem. Posebno dobro so taka jajca s krompirjevo kašo. Nekateri gospodinje jih tudi poprajo in obložijo s čebulo.

TIROLSKA JAJČNA JED

Tirolska jajčna jed je predvsem za dobre jedce. V namaščeno ponev deni najprej plast kuhanega, razrezanega krompirja in sesekljane peteršilja. Na vrh deni plast trdo kuhanih, razrezanih jajc, ki jih lahko zmešaš s sardelami. Nato zlij čez nekaj smetane, žvrkljane z jajcem. Potem vzemi spet plast krompirja, nato jajca in spet smetano, ter ponavlaj, dakler ne bo ponev polna. Na vrhu naj bo smetana, ki jo zmešaj z drobtinami. Vse skupaj naj se v pečici peče dobro uro. Sprva mora biti ponev pokrita, da se drobtine ne zažgo. To jed serviraš s solato ali pa s kislimi kumaricami.

MRZLA JAJČNA JED NA KRUHU

Najpreprostejša in pri tem zelo redilna hladna poletna malica je jajčna jed, ki jo spečeš na maslu in vložiš med dva kosčka kruha, ki si ga namazala s surovimi maslom.

PANIRANA JAJCA

Trdo kuhana jajca, razrezana na debele rezi in potem panirana, se prav

dobro podajo k sveži zelenjavi in sočivju.

OMELETA S SIROM

Zmešaj med tolčena in soljena jajca nekaj ribanega sira in opraži na vroči masti. Če dodaš še nekaj razrezanih gob, bo jed še dosti boljša.

OMELETA S SLANIKOM

Ta jed je zelo pikantna in redilna. Na štiri jajca vzemi žlico kisle smetane, malo moke, soli in na drobno zrezanega slanika. Vse skupaj zmešaj in ocvrni na vročem maslu, da spodaj porjavi.

Prav tako napraviš tudi omelete z beluši (šparglji). Podobne so omelete z ostanki mesa in mastjo, ki je ostala od pečenke. Preden jih prineseš na mizo, jih še potresi s parmezanom.

NAVADNA JAJČNA KREMA S KAVO IN OREHI

Dva rumenjaka zmešaj s kavno žlico moke, tremi žlicami sladkorja, četrtinko litra mleka, dvema žlicama močne črne kave in petimi ribanimi orehi. Vse skupaj mešaj na slabotnem ognju, dokler se ne zgosti, potem še v mrzli vodi in postavi na mizo v stekleni posodi.

JAJČNA MAJONEZA

Tolci tri rumenjake deset minut, počasi prilivaj v presledkih osminko litra olja, dodaj pol citrone, nekaj kisa in naposled dve žlici žolce. Sladkorja in popra vzemi po okusu.

PRAKTIČNI NASVETI

Rozine bodo dvakrat večje, če jih daš za nekaj minut v toplo pečico. V testo jih zmešaj čim prej, da ne postanejo sive.

Čebula ne bo povzročala za oči nevarnega solzenja, če jo boš nekaj časa pustila v mrzli vodi in šele potem razrezala.

Če še ne veš

Soli so važni pripomočki za tvorjenje in nadomeščanje staničja. Najbolj znana je kuhinjska sol, ki je obenem tudi začimba. Če je uživamo premalo, se utegne zgoditi, da se nas loti neko bolešno stanje, ki ga imenujemo solno lakoto.

Sago je sok sagove palme, ki rase na Kitajskem, Japonskem in na Moluških otokih. Pravi sago je rjav, rdečkast in bel. Njegov nadomestek delajo iz škrobne moke, posebno pa iz krompirjeve moke.

Preden obleko predelaš, poglej, ali je sploh vredno. Potem moraš blago očistiti in zlikati. Drugače bodo ostali na novi obleki sledovi starih šivov in robov.

Da bo likalnik ostal zmernaj čist, ga namaži s stearinom, ko je še gorak, potem pa ga zavij v volneno krpo in postavi na suh prostor.

Namizne prte, brišče in umivalke kupimo na metre in jih moramo le še zarobiti. Brišče naj ne bodo iz prerodkega blaga, ker so sicer prehitro mokre.

Blago, ki pri pranju vzkoči, moraš pred šivanjem zmočiti. Potem ga posuši, in ko je še vlažno, zlikaj.

SNEŽNE KEPE

Potrebščine: 7 dkg surovega masla, osminko litra sladke smetane, 5 rumenjaki, 1 dkg sladkorja, 1 žlica ruma, nekaj soli, 15 dkg dr. Oetkerjevega Gustina in 10 dkg pšenične moke, 1 nožna konica dr. Oetkerjevega vanilinovega sladkorja.

Priprava: Iz zgoraj navedenega napravi na deski testo. To razvaljaj do debelosti nožnega hrbta in nato izreži s koleščkom (približno 10 cm velike) četverkotnike. V teh četverkotnikih izreži 1 cm široke pramenčke, tako da ostane gori in spodaj približno 2 cm širok nenarezan rob. Sedaj naberi te pramenčke na kuhljin držaj, tako da je izmenoma eden pramenček na njem, eden pod njim. Tako nabrane četverkotnike položi v vrelo mast, jih v njej speci, da postanejo zlatorumeni, nato položi na svilen papir, da ne obdrže okusa po masti, ter potrosi, dokler so še vroči, s sladkorjem.

Negovanje lepote

GIMNASTIKA, ŠPORT IN VODA V SLUŽBI NEGOVANJA LEPOTE. — TUDI ZA NEGOVANJE LEPOTE JE TREBA SISTEMA IN POTRPEŽLJIVOSTI

Negovanje lepote ni samo v vsakdanjem ponavljanju istih načinov masiranja in telovadbe, ki smo jih v našem listu že popisovali. Negovanje lepote nalaga ženi še druge naloge, ki jih sicer ni treba izvrševati vsak dan, pa so vendar vsaj toliko, če ne še bolj važne. Žena, ki gleda na lepoto, si mora sestaviti kar tedenski seznam, ki upošteva vse malenkosti, ki jih ne sme pozabiti.

Ker je to težka naloga, bomo pomagali.

PONEDELJEK

Zjutraj: Posebne telovadne vaje:

„Kolesarjenje“. Lezi na hrbet in dvigni noge za ped od tal. V tej legi posnemaj delo, ki ga opravljajo noge pri kolesarjenju, najprej počasi, potem čedalje hitreje.

Popoldne: Spanje za lepoto.

Draga gospodinja! Spi lepo, spi srečno! Res je popoldanski pomenek pri kavi prijeten, res je krpanje otrokovih nogavic potrebno, toda popoldanski počitek je vsaj tako važen! Da bo ta počitek učinkoval in postal res „spanje za lepoto“, napravi prej še

mrzlo oblogo.

V mrzlo vodo zlij nekaj kapljic benzojeve tinkture. Pomoči v vodo otiračo, ožmi jo in razprostri po obrazu. Ko postane obloga topla, jo obnovi. Po desetih minutah kožo rahlo osuši, namaži s kremo in pojdi potem spat.

Zvečer: Umivanje nog.

V majhen umivalnik zlij vroče vode in dodaj dve žlici pekelike in za oreh velik kosček sode. Potem noge posuši in namaži z oljem. Nohte

gladko obreži. Ne smeš jih obrezovati okroglo, da se ne zarasejo v meso. Debele, trde nohte samo opili. Potem giblji s prsti na nogi in s pestjo pogneti podplate.

TOREK

Ta dan posveti samo telovadbi! Njene blagodejne učinke boš čutila ves teden. Če nimaš prilike, da bi redno telovadila, pojdi poleti vsaj enkrat na teden plavat. Plavalni gibi zelo dobro učinkujejo po vsem telesu. Prsi ostanejo napeti in lepo oble, roke in rame se polepšajo, hembra se utrdijo in izgube nepotrebno toščo. Če se rada prehladiš, moraš pred plavanjem namazati telo z oljem.

SREDA

Zjutraj: Posebne telovadne vaje:

Mlin. Široko se razkorači in sedi na tla. Roke dvigni, gornji del telesa pa obrni tako, da se bo leva roka dotaknila prstov desne noge. Potem napravi isti gib v obratni smeri. Noge se morajo dotikati tal od sedala do pete. Prsi morajo priti čim bliže k nogam.

Popoldne: Negovanje brade:

Širok pas iz luknjičavega blaga obloži znotraj z vato. Potem ga položi okoli brade in trdno zveži na temenu. Tako ga pusti med popoldanskim spancam kakih dvajset minut.

Namen te vaje: Ostre črte med nosom in ustnicami morajo izginiti. Zvečer: Vroča kopel.

Nikdar se ne smeš kopati s polnim želodcem. S kopeljo počakaj dve uri po večerji! Vodi, ki mora imeti 35° C, dodaj pest soli ali boraksa, ali pa žlico pravega avstralskega evkaliptovega olja. Lahko pa zmešaš vse troje in še nekaj žlic izvlečka iz smrekovih igel.

Vse telo odrgni z milom, še bolje je pa, če dobiš morski pesek ali milo z marmorjevim peskom. Oplakni se s hladno vodo. Če ti ne škoduje, stopiš tudi lahko pod mrzlo prho. Kopati se smeš največ dvajset minut, sicer utegne kopel koži škodovati. Z veliko otiračo se dobro odrgni. Zlij si v dlan nekaj kapljic olja za kožo in se namaži z njim po vsem telesu. Po kopeli pojdi takoj v posteljo.

(Navodila za naslednje dni prinesemo v prihodnji številki).

Iz filmskega sveta

„Kaj še, Mr. Gable?“

Do pred kratkim statist, danes umetnik. — Filmski umetnik, ki se mu vsaka vloga poda. — Po enem letu desetkrat večja plača.

„Kaj še, Mr. Gable?“

To je hotel vedeti ves Hollywood in vsi zunaj Hollywooda.

Toda nihče se ni upal prerokovati.

Če zna igralec odigrati vsake vrste vlogo z enako lahkoto in prepričljivostjo, ga je težko uvrstiti v to ali ono vrsto igralcev.

Dostikrat so Gabla za časa njegove zelo kratke filmske karijere primerjali s tem ali onim igralcem, in res — v slednji primerjavi je bilo nekaj resnice. Podoben je bil temu ali onemu, toda samo do določene meje.

Kateri je pravi Gable? Gangster, zločinec, kvartač, šofer, politik, reporter, mladi ljubimec ali inženjer?

Gable je prvič zbudil pozornost Hollywooda, ko je igral neusmiljenega in okrutnega morilca Mearsa v drami „Poslednja milja“. Pred to vlogo v gledališču je bil eden izmed nešteti hollywoodskih statistov. Nihče se ni zanj zmenil, nihče ni mislil, da se mu obetajo še tako veliki uspehi.

V februarju 1931. je Hollywood trdil, da je Gable ustvaril novo vrsto gentleman-gangsterja.

V marcu so odločili, da bo morda postal karakterni igralec.

V juniju so izpremenili svoje mnenje in mu prerokovali, da bi lahko z

uspehom igral vloge zločincev, ki so simpatični, da premamijo glavno junakinjo, dokler ne pride glavni junak in mu ne pokvari računov.

CLAUDETTE COLBERT
in Paramount Pictures

V septembru so se spet izpreobrnili in rekli, da bo dober igralec karakternih vlog.

V oktobru so odkrili, da bi bil primeren za letalca, ki se mora izkazovati v zračnih višinah, da pa ni za salone.

V decembru so naposled prerokovali, da bi utegnil dobro igrati ljubezne vloge.

V februarju 1932. so ga prišteli med romantične junake.

Nihče ne ve, kaj bo rekel Hollywood, ko ga bo videl v naslednji vlogi. Še nobeno prerokovanje o njem se ni uresničilo, zato zdaj vsi rajši molče. Tudi on sam molči. Če čuje kaj o sebi, se smeje. V vsakem filmu rad igra. Res so mu nekatere vloge ljubše kakor druge, toda branil se ni še nobene.

Mirnost in pridnost sta glavni čednosti Clarka Gabla.

Pred kratkim je obnovil pogodbo z Metrom. Brez dolgotrajnih pogajanj je podpisal pogodbo, ki mu daje plačo, desetkrat večjo od prejšnje.

FILMSKE NOVOSTI

Francoska vlada namerava omejiti uvoz tujih filmov v francoskih verzijah na 200 vsako leto. Od teh bo moralo biti 120 filmov napravljenih res v francoskem jeziku, ostali pa bodo lahko samo naknadno sinhronizirani s francoskim dialogom. V ameriški filmski industriji so zelo v skrbeh, ker se boje, da bo Nemčija uvozila tri četrtine dovoljenih filmov in bo za Američane ostala le ena četrtina.

Čedalje bolj potrjujejo vesti ameriških listov, da Greta Garbo in Marlene Dietrichovine bo podaljšano dovoljenje za nadaljnje bivanje v Ameriki. Vse ameriške filmske družbe so se zedinile in začele skupno akcijo, da se to prepreči, ker je pričakovati,

da bodo oblasti napravile isto tudi z ostalimi igralci, ki niso ameriški državljani.

FILMSKI DROBIŽ

Dunajski komponist Richard Fall je napravil glasbo za dva Foxova filma „Lilium“ in „Solze ljubezni“. Oba filma bomo gledali v prihodnji sezoni.

Filmski družbi „Vandor“ iz Pariza in „Nelson“ iz Londona sta začeli delati film „Don Quijote“. Glavno vlogo poje slavni ruski pevec Fjodor Šaljapin. Film bo dogotovljen konec oktobra in ga bomo videli tudi pri nas.

Režiser Pabst se peča z mislijo, da bi napisal film po življenju „kralja vžgalic“ Ivarja Kreugerja. Manuskript bo napisal ruski pisatelj Ilja Ehrenburg.

Družba „Avala-film“ je kupila pravico za predvajanje filma „Orlov“, ki je posnet po znani opereti istega imena.

Priporoča se

Parfumerija
„Strmoli“

Ljubljana, Pod Trančo 1

Da ne pozabim!

Še danes moram poslati naročnino za „Družinski Tednik Roman“.

Gramofonske plošče od Din 20.-

prodaja „ŠLAGER“, Aleksandrova 4
pasaža palača „Viktorije“.

Znižali smo cene

vsem čevljem domačega in tujega izvora za gospode in dame. Oglejte si naše blago in izbiro, predno kaj kupite.

A. ŽIBERT
trgovina s čevlji
LJUBLJANA
Prešernova ulica.

Kupujte domače izdelke
jugoslovanske tvornice

Dr. A. Oetkerja

Šartelj!

Zmešaj 12 dkg surovega masla s 3 rumenjaki, dodaj 1 zavoj Dr. Oetkerjeve zmesi za šartelj, 1/4 litra mleka in čvrst sneg 3 beljakov. Testo naj gosto teče z žlice. Peci ga v dobro namaščenem modlu pri srednji vročini.

Dr. OETKERJEVE
špecialitete se dobijo v vseh
špecerijskih in delikatesnih
trgovinah.

Dr. OETKER, MARIBOR.

RUFF čokolada = veselje
bonboni vsake družine

BUDDHA TEA IMPORT
čajne mešanice
so najboljše
Ljubljana, Večna pot 5
Telefon št. 2626
Brzjavljati Timport

Gramofoni in gramofonske plošče se kupijo
najboljše in v največji izbiri pri

JUGOSPORT
LJUBLJANA

Miklošičeva cesta št. 34

KLEIN
LJUBLJANA
WOLFOVA ULICA ŠT. 4
Telefon št. 33-80

OKVIRJI, SLIKE,
OGLEDALA, STEKLO,
PORCELAN